

אורנלה מוטי, נילס ארסטרום וחנה שיגולה ב. העתיד הוא האשה
הגבר נמחץ למוות באיצטדיון

הנבואה השחורה

תמונה זו היא אחת הדוגמות הנדירות לקולנוע המקדים את המציאות. במיקרה זה, כמעט נבואה. היא לקוחה מתוך סרטו האחרון של מארקו פרי (שהוצג בפסטיבל וונציה, אוגוסט 1984) העתיד הוא האשה.

הסרט מספר על זוג נשוי, אנה (חנה שיגולה) וגורדון (ניל ארסטרום), המסרב להביא ילדים לעולם, לא משום שאינו רוצה בילדים, אלא משום שהוא חרור בהכרה שכל מה שהעתיד יכול לזמן לדור הבא הוא שואה גרעינית. לביתם מגיעה מאלווינה (אורנלה מוטי), יפהפיה בהריון, והשניים מתאהבים כאשה הרה ובפריון שהיא מקרינה.

השלושה יוצאים להופעת להקת דרוק באיצטדיון ונקלעים להתפרעות אלימה של אוהרים. הגבר, בנסותו לסוכך על שתי הנשים, נמתח למוות בידי המון משולהב. אשתו אוספת לחיקה את התינוקת האורחת, בהכרה ברורה כי בעולם העתיד אין מקום לגברים.

האם זוהו פרי את פשיטת הרגל של גבריות מערבית מסוג מסויים כפי שבטאה בזוועת איצטדיון הכדורגל בכריסל?

*** **עד סוף הלילה** ככורה ישראלית לסרטו של איתן גרין, המשקף עימות בין דורות בארץ, אכזבה, יאוש ופחד, המסתתרים מאחורי חזית כוונת והתנהגות שלוחת-רסן, לכאורה. אחד הסרטים הישראליים הטובים של התקופה האחרונה, טרם יצא להפצה. עם אסי דיין בתפקיד הראשי.

*** **סלסט** — נסיון מעניין ליצור

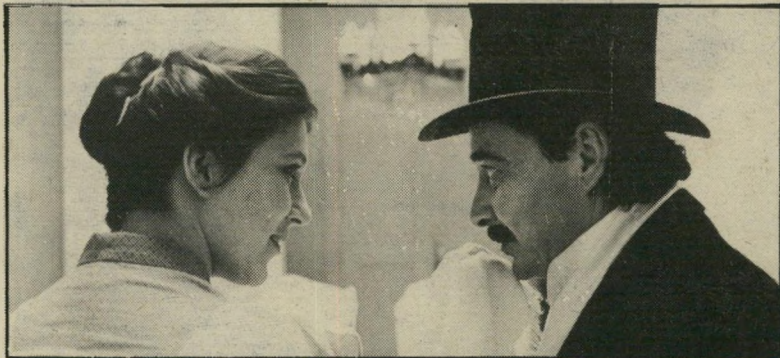

מייקל פאלין ב. טכס פרטי
מוסר של חזיר

הקבלה קולנועית לסגנון הספרותי של מארסל פרוסט. תוך כדי עיבוד ספר אוטוביוגרפי, שכתבה המטפלת שלו. אין זה סרט קל לצפייה כלל וכלל. מאחר והוא מורכב בעיקר משתיקות, ומתחושה קלאוסטרופובית כבדה של החיים כדירה שמתוכה כמעט ולא יצא בערוכב חייו. אווה מאטס מופיעה בתפקיד סלסט אלבארה, המטפלת וסוכנת-הבית של פרוסט.

יום ה' 6 ביוני

*** **בארמן** — סרט אילם ודרמטי של אמן הקומדיה ארנסט לוביטש. הסרט נעשה ב-1918 ומעניין להשוות את גישתו הישירה של לוביטש, שנעזר רק באמצעים חזותיים, עם הנסיגות להלכיש על הסיפור של פרוספר מרימה.

אווה מאטס ויורגן ארדנט בסלסט אלבארה ומארסל פרוסט
קאמריות של גאון

בשנים האחרונות, את כל מיטען המשמעויות הפמיניסטיות והמהפכניות האופייניות לתקופה. בתפקיד הראשי, תגליתו של לוביטש, פולה נגרי.

*** **סאנשו** — עוד יצירת-מופת של

אחים סאלו וויטוריו טאוויאני
שיריין גרמני מול שירעם סרדיני

למשל, להעביר רקויות כמו כלילה של סן לורנצו. כאשר צפיית האוכלוסיה לבוא האמריקאים גדולה כל כך ואז נשמע לפתע שיר לכת אמריקאי, המוציא את כל הכפריים מבתיים החוצה, שמחים ועוליים, כדי לגלות שבסופו של דבר מדובר בבדיחה אכזרית של אחד מהם, המשיע את שיריהלכת מעל תקליט.

המציאות היתה משונה הרבה יותר. האיש לא השמיע אפילו שיר אמריקאי, כי אם את מקהלת העברים מתוך נאכוקו של ורדי. בדיעבד זה נשמע אבסורדי שהאמינו כי האמריקאים באים והם שרים באיטלקית את ורדי. מצד שני זה מוכיח עד כמה חזקה העוצמה של מוסיקה כבע"ל משמעות.

בקול — והופעת כל צליל או אפקט מתוכננת בדיוק כמו הופעת רמות או ווייטצילום. כלומר, עוד לפני שאנו מתחילים לצלם, כבר ידועים לנו כל המרכיבים הקוליים של הסרט. למשל, במיקרה של הלילה של סן לורנצו ידעו מראש שאנו עומדים להשתמש בקוויאם של ורדי ובטאנהויר של ואגנר. ובזמן הצילומים, כדי להבהיר לשחקנים עד כמה חשובה המוסיקה, אפילו השמענו את הרקוויאם ככמה הודמנות תוך כדי צילום.

במאדורה פאדרונה בנינו סצנה שלמה, המצולמת כולה מרחוק, והמאבק בין שני רעידות בא לידי ביטוי בצלילים בלבד (שיריין גרי מני מול שירעם סרדיני). המוסיקה מאפשרת.

האחים טאוויאני:

קול המוסיקה

פאלו וויטוריו, אחים, בימאים, קולנוענים של עלית. לפני שנתיים בדיוק הם העניקו לי ראיון, בפסטיבל-הסרטים של קאן, לרגל פרס מיוחד של צוות-השופטים ללילה של סן לורנצו. צו, אחרי שנה הוצג הסרט בישראל. לפני כשנה עשו את סרטם הבא — קאוס. שהוצג בפסטיבל-הסרטים של וונציה באוגוסט האחרון, והנה הוא בדרך אלינו. תחילה בירושלים ואחר-כך בקולנוע גורדון, בתל-אביב (ראה תדריך פסטיבל). יחד איתו, כך מבטחים, יבוא גם אחד האחים, ויטוריו.

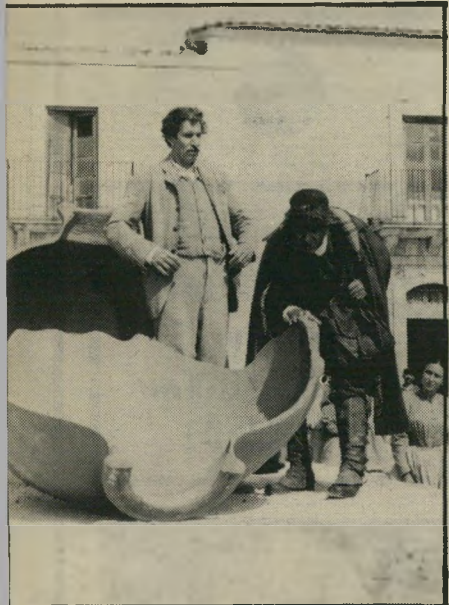
מה שאמרו באתו ראיון יפה לכל סרטיהם. יותר מכל הולמים ועדכניים לסרט הזה כמה משפטים שביטאו בזכות המוסיקה כשחקן של ממש בקולנוע ואכן, זהו בדיוק המקום שהם מייחדים לה בסרטיהם. מי שיראה את קאוס, ואונוי תשמענה את הצלילים הנפלאים המלווים אותו, יוכל להררר כמה שאומרים הטאוויאני על המוסיקה כשפה בעלת משמעות משלה, שאינה מלווה בלבד, כי אם משחקת רמות של ממש ביצירה הקולנועית.

אין אנו מקבלים את הגישה שפסטיבל-הקול צריך ללוות את התמונה ותו לא. בעינינו הקול הוא לא פחות חשוב בקולנוע מן התמונה. הקול הוא כמו דמות בסרט. לכן, כאשר אנחנו מתכננים את המונטאז' של הסרט אנו מודדים כל דקה ובדוקים היכן צריכה להופיע מוסיקה או אפקט או שתיקה, שהיא לא פחות חשובה משימוש

נופלים קרבן לרשעותו של מושל אכזרי, המשלם בסופו של דבר על מעשיו. האמונה באדם. העור ברת כחוט-השני מבעד לסדרת האסונות השזורים בעלילה, היא אחד מן המאפיינים של מיזר גושי.

יום ו' 7 ביוני

*** **אישה-פרחים** — סרט מזרחי, שבו, לצד העימות בין אמנות מסורתית למודרנית ובין אהבה בסגנון הישן לאהבה בסגנון החדש, אפשר למצוא עוד השלכות רבות, למשל לפרויד (תס-

האציל והכר ב. קאוס
פיוט שמעבר למציאות

ביך אדיפוס). פול קוקס, הולנדי שגר באוסט-רליה, בישל את כל זה יחד בסיפור על היחסים שבין יושב מתבגר לבין דוגמנית צעירה, המתפשטת עבורו בשעות אחר-הצהריים, לצלילי יצירת מוסיקה קלאסית.

יום שבת, 8 ביוני

*** **קאוס** — ארבעה סיפורים של פיראנדלו בעיבוד ובכימוי האחים טאוויאני, סוקרים בפיות רב את האזור הדק שהוא קצת מעבר למציאות, כדי למצוא שם את המשמעות האמיתית של הנשמה האנושית. אותו גרעין של "מופלא" בתוך הריאליזם הכוטה, מעניק לסרט הזה את השראתו המיוחדת במינה.

*** **טכס פרטי** — קומדיה פרטית על וטרינאר שאינו מתקבל בחברה הגבוהה של הכפר בו הוא מתגורר, עד אשר אינו נעשה שותף לשחיטה בלתי-יחוקית של חזיר, בתקופה הצנעו בכריטיניה. קומדיית-מוסר, שהבריטים היו פעם אמניה הגדולים, עם מייקל פאלין (מונטי פייתון) ומאגי סמית בתפקידים הראשיים.

עדנה פינרו